

Izhaja vsako soboto in velja:
 vse leto K 10.—
 pol leta „ 5.—
 četrt leta „ 2:50

Inserati:

Petit-vrsta 1 krat stane 20 vinarjev.
 — Pri večkratni inserciji po dogovoru. —

OSF.

Uredništvo sprejema le frankirane rokopise
 ter jih ne vrača.

Uredništvo je v Ljubljani, Knaflcove ulice 5,
 I. nadstr., upravnništvo pa ravnotam spodaj.

Posamezna številka 20 vin.

Politično-satirični tednik.

Klerikalna betica in njen zdravnik.

Glosa.

V.

Ni nam treba se jeziti,
ko požreti nas grozijo
Nemci. Se že ukrotijo —
Kaj to, če začnejo vpiti!

Nemcu ustreči ni mogoče:
nov načrt volilni graja,
tudi ta mu ne ugaja;
da krivičen je, se joče.
Čudno pa, da vendar hoče
ga na vek zagotoviti!
Nemca se težko nasiti,
več mandatov le zahteva;
pa dokler jih nima reva,
ni nam treba se jeziti.

Da ubranijo barbarske
tiranije se, na jezo
Ogrov so sklenile zvezo
narodnosti nemadjske.
Saški Nemci le betjarske
šibe grozno se bojijo;
Eljen rablju vsi kričijo
ti sinovi „Herrenvolka“.
In pri nas igrajo volka,
ko požreti nas grozijo!

Z Nemci v Avstriji drugače
vladni mož ravna oprežno:
če pogledajo le jezno,
pade od strahu na hlače.
Kje še čas je, ko kričače
nemške moreš naučijo
in jim žrela zamašijo?
No, bo že! Saj njih junaštvo
ogrsko nam kaže Saštvo.
Nemci se že ukrotijo!

Ti nesrečni Hohen-lole,
hitro si jo pač pofulil,
Wekerle te je ogulil,
nimaš pač njegove šole!
Zdaj pa radi tvoje smole
Žlindra joka morebiti?
Kaj še! saj imajo r—
i ministri vsi bodoči,
da lahko tja noter skoči.
Kaj to, če začnejo vpiti!

K.

Shod S. L. S. na Jesenicah.

Spisal Resnicoljub.

Prejšnjo nedeljo dopoldne sva se z gospodom Šusteršičem, prav dobro najedla v Ljubljani in sva se potem peljala v prvem razredu do Jesenic.

Kakšen izboren govornik je dr. Šusteršič, ako ga ne moti nihče z „žlindra“-klici, to je znano že po vsem svetu. Manj znane pa so moje zmožnosti. Jaz nisem samo resnicoljuben poročevalec „Slovenčev“, temveč skrbim z raznimi medklici za živahnost v zborovanju, da ne propade a priori. In moja živahnost je pri naših shodih na vsak način krvavo

potrebna, drugače bi bili naši shodi predolgočasni. Tako pa dobe ljudje korajžo, da vsaj pritrujejo govoru dr. Šusteršiča s kakšnim „živio g. Šusteršič“. Jaz zakričim vselej najprvi, potem takoj kakšen g. kaplan ali fajmošter v bližini in kmalu se razlegajo burni „Živio“-klici naokoli. No, z Jesenic smo prišli z g. župnikom in s kaplani na Savo.

Na vrtu, pripravljenem za naš shod, je že polno ljudi. Na hodniku hiše je za dr. Šusteršiča, zame in velečastito spremstvo pripravljena pogrnjena miza, žal da ravno pred durmi zelo delikatnega prostorčka (kakor sedaj sklepam, je bilo ravno to vzrok, da od liberalcev ni hotel nihče govoriti tukaj, ker so se preveč bali, da bi se osmradili). Debeli Glavič, po duhu in telesu vodja naše stranke na Jesenicah, je pozdravil shod in priporočal volitev gospodarja. Komaj je izpregovoril, sem že vstal in zakričal: „Glavič predsednik, Glavič! — Glavič!“ Takoj za mano se je zadril kaplan Čuk: „Glavič! — Glavič!“ Tudi drugi zborovalci so zatulili „Živio Glavič!“ Obenem pa smo se prepričali, da je tudi prisotna nepričakovana opozicija, infamna, žvižgajoča opozicija. Zavpil sem s hodnika: „Ven z žvižgalci!“ in stekel sem s palico nad množico, g. kaplan Čuk pa za menoj. Pometala sva dva žvižgajoča sokoliča ven; sedaj bo red, sem si mislil in zavpil sem „Živio g. Šusteršič!“ A komaj se je prikazal g. Šusteršič, že se je pričelo peklensko žvižganje, ki nas je tedaj tako prestrašilo, da smo bili od svete jeze vsi blede kakor sir.

G. dr. Šusteršič je jel vpiti: „Krave! Teleta! Junci! Kozli!“ Mislil sem, da hoče prevpiti žvižganje in da s temi besedami pozdravlja može naše stranke. Peklensko žvižganje pa je trajalo še dolgo in g. Šusteršič je začel „zborovati“ šele ob polipetih namesto ob polistirih, (kar je seve postavno) in čital zalepko. Sokoli so žvižgali manj glasno, ker so bili radovedni, kaj je s tistimi 10.000 hudiči, ki jih je ravnokar omenil gosp. Šusteršič. Razodel je, da se nobenega hudiča ne boji, ker ima mirno vest!

No, Boga mi, po pravici rečeno: s tem shodom smo pogoreli popolnoma. Imel sem pripravljenih dokaj resolucij, pa jih nisem mogel prečitati spričo vpitja in pretepa.

Sicer pa ne razumen, zakaj da niso shoda zaključili takoj po otvoritvi, ko vendar na noben način nismo mogli biti kos nasprotni stranki; saj smo vedno klicali, da morajo prej poginiti liberalci, preden moremo mi sploh zborovati. Kdaj da pride ta čas, še g. dr. Šusteršič sam ne ve z vsemi gg. fajmoštri in kaplani vred.

Ko sva dospela na postajo Javornik, nam je zopet žvižgala liberalna drhal, zato sva hitro skočila v prvi razred. Zdaj

so jeli pomagati žvižgačem še popotniki v vsem vlaku.

Meni in g. dr. Šusteršiču so bili ti prizori nekaj čisto navadnega. Saj nič ne de! „Slovenec“ bo raztrobil poraz naše stranke kot poraz liberalne stranke!

Ko sva prišla v Ljubljano, sva takoj brzojavila vsem listom sveta, da si je S. L. S. pridobila sijajno zmago na Jesenicah... Verjeli pa bodo to kajpada samo — v Kamerunu! Š.

S. L. S.

IV.

Kaj storili so sleparji
za naš rod doslej,
s čim so narod reševali,
Šusteršič, povej!

Molzejo le farji ljudstvo
s peklom mu prete,
če bogata ni jim bira,
prazne so mošnje.

Če so kuharice v Rimu
in jih ni nazaj,
hop, gre farček v spovednico,
da tam vjame kaj.

Testament mu ni povšeči,
gre takoj na lov,
ne odneha, da izprosi
za se blagoslov.

To prijatelji so ljudski,
z njimi v kozji rog!
Črni sukenj, rjavih katic,
varuj nas jih Bog!

V.

Naša dična etiketa,
„S. L. S.“, hip, hip, hura!
V njenem znamenju bo zmaga
zasmrdela do neba.

Če flakon je poln likerja
ali drugih tajnih sil —
ali če je mojster Žlindra
goste smole vanj nalil,

v črnih črkah zunaj čita
se mazila čudna moč —
se reži mrtvaška glava,
če v flakonu je strup žgoč.

Naša pa je etiketa
„S. L. S.“, hip, hip, hura!
Res zveni američansko
temu, kdor je ne pozna.

„Strašna Ljudska Sreča“ bere,
kdor po naše brati zna.
V znamenju tem bode zmaga
zasmrdela do neba!

Zahvala.

Preden se poslovimo od lepih nasadov tivolskih, od priljubljenih šišenskih gozdičev in od gajev in host prijazne ljubljanske okolice, naj se v imenu probujenih hroščev in njih obitelji najtopleje zahvalim vsem slavnim korporacijam in posameznikom, ki so na kakršenkoli način skrbeli za naše udobno življenje. V prvi vrsti se zahvaljujemo slavnemu deželnemu odboru, da je lani razglasil kebrovo leto, dočim je naš mili rod spaval prav sladko. Letos pa, ob našem prihodu, je milostno zatisnil oči ter ni hujskal proti nam občin z razpisom be-raške vinarske nagrade. Zahvaljujemo se zavednim kmetom ljubljanske okolice, ki so mirno gledali brenčče naše roje po svojih plodnih vrtovih. Ker pa nam je znano, da verni okoličani delajo in mislijo le tako, kakor jim narekujejo njih dušni pastirji, se zahvaljujemo tudi tej gospodi, da so rajši opozarjali svoje vernike na katoliške shode in majnikovo pobožnost, kakor na naš zatirani rod. V zahvalo smo poskrbeli, da se jim jeseni ne bo lomilo drevje pod težo nepotrebne-ga zlahtnega ovočja, ter jim prihranili mučno obiranje in stresavanje sadnega drevja. Hvaležen jim bo pa tudi naš mladi nadopolni zarod, ki jim zrahlja v podobi nežnih ogrcev njive, vrtove, pašnike in travnike. Zahvaljujemo se jim, da niso poslušali zapeljivega glasu brezbožnega ljubljanskega dnevnika, svetujočega, naj bi delali iz nas kompost, kolomaz in hroščevo juho, zavednost dobrih katoličanov ljubljanske okolice se je izkazala zopet sijajno. Obenem prosimo slavne cestne odbore in olupševalna društva, naj ne zasajajo ob cestah nič več lip, brestov in javorov, temveč le hrastiče in kostanje. Še enkrat hvala in na veselo svidenje v treh ali štirih letih!

Za izvrševalni odbor socialno - katoliških kebrov

Brenčar m. p. predsednik.

B.

Mariborski srakoper.

Kaj se je zgodilo v Mariboru, kjer po nemško poje srakoper? Tam je znesel čudovito jajce ultranemški redakter.

V gnezdu je čepel vse dolgo leto in preklinjal je slovensko kri — skisali so možu se možgančki in skalile se oči.

In zatulil je prav kot hijena, jezen kazal jajce je, rjoveč:

„Glejte, kaj o Bismarcku se piše tu na jajcu! Grozna reč!

„Štiri plesnive cigare dati „bindišarji“ mu žele!
Iz Valhale naš malik trolasi nam pljuval bi na glave!

„Dajte rajši meni jih Slovenci! vedno suh sem siromak, strašne po cigarah so skomine, novcev nimam za tobak!“

Rapsod.

Pereče vprašanje.

Ako je mlad kaplan v fari, kdo je potem pri krstu bolj nedolžen: novorojenček ali njegov oče?

F. Pl.

Razpis.

Razpisana je služba ministrskega predsednika v Avstriji z letno plačo 60.000 kron. Prosilci morajo imeti grofovstvo ali vsaj baronstvo brez doktorata. Zmožnosti in strokovnjaške izobraženosti ni treba nobene. Pravica do penzije po šestih mesecih. Kadar bi moral ta uslužbenec pasti vsled neugodnih političnih razmer, sme pravočasno in častno odstopiti. Nastop takoj! —è.

Iz kluba modrijanov.

Krmavželj: Ti, Petoliznik, ki veš vse najbolje, povej nama, zakaj se Avstrija tako upira, da bi si Srbija naročila topov na Francoskem?

Petoliznik: Nič lažjega nego to. Avstrija se boji, da bi Creuzot dal za topove tako slabo snov, da bi jih še preliti ne mogla dati za bronast spomenik Bismarcku pri Kraljevem gradu.

Podrepnik: Gotovo že vesta, da je postal Slovenec Lupša minister pri siamskem kralju. Kaj mislita koliko mu bo neslo ministromanje?

Krmavželj: Ako bo ministriral mož dobro, dobi iz kraljevega harema ženo, ki jo je odložil vladar. Ako se pa kralju zameri, bo moral do smrti kositi travo za njegova slona in pitati kraljeve aligatorje.

Podrepnik: Ne bi bilo napačno, ako bi taka uredba veljala tudi pri nas. Potem bi naši ministri ne postopali tako lahkomišelnost in ne bi skrbeli samo za to, da čimpreje dobe mastno penzijo. Ha! To bi jaz rad gledal, kako princ Hohenlohe kosi travo! Tudi dr. Šusteršič ne bi se drgnil tako vztrajno ob ministrske stole. Potemtakem bi bil najboljši za ministra kakšen Dular, ki zna kositi, ali oča Smovc ali pa tudi Čočev France.

Petoliznik: Kako si rekel, Krmavželj, da ima siamski kralj tudi aligatorje? Zakaj pa ne sprejme aligatorja iz Kandije, da ne bi mu bilo treba samemu iskati vsakdanje pečenke v potu svojega obraza?

Krmavželj: Že vidim, da ti, Petoliznik, še ne poznaš pravega aligatorja. Aligator živi le v luži ter se valja po blatu, dolenski aligator pa čepi najrajši na Kamnu.

Petoliznik: Da ne bo nobene zamere, nočem nič reči, čeravno sem slišal, da se je dolenski aligator že večkrat valjal po blatu ter se in se bo še.

Krmavželj: Slišal sem, da neki dijak ni mogel skozi Židovske ulice, ker je imel preširok slamnik. Jaz tega že ne verjamem. Saj sem videl znanega gorenjskega župnika, ki je srečno prisopihal skozi najtemnejše ulice na Žabjaku v Zvonarske ulice, dasi ima trebuh v izjemnem stanju.

Petoliznik: Povejta mi, zakaj se neki naša S. L. S. tako zavzema za Koroščevo kandiduro?

Krmavželj: Dr. Šusteršič hoče s tem ovreči očitjanje, da je izdal vse Korošče!

B.

Pred župniščem.

Župnik: Janez, danes menda tebe tare neka ljuta bol?

Janez: Da, ker včeraj mi poginil je najdebelejši vol.

Župnik: No, to je pa prav gotovo kaznen božja!

Janez: Oh, zakaj?

Župnik: Glej, nikakor nisi pravi in katoliški značaj!

Ni dovolj, da v cerkev hodiš, moliš zjutraj in zvečer, da v deviško družbo vpisal svojo si starejšo hčer.

Veren človek tudi mora cerkvi dati svoj **denar**, ti pa, Janez, večje vsote nisi daroval nikdar.

Janez: Tu imate prečastiti, vernosti zdaj vidni znak: če je vola **vrag** odnesel naj pa še **ta desetak!**

Brezimenski.

Krive priče.

Župnik: Priče trdijo, da so vas videle, kako ste onole Jerico objeli z

desnico okoli pasu ter ji z levico privzdignili podbradek. To je škandal!

Kaplan: Jaz naj bi bil tisti nesramnež? Ni mogoče! Jaz sploh objemam vedno le z levico ter z desnico privzdigujem podbradek.

F. Pl.

Slaba vest.

Janezu se je porodil čvrst dečko. Pol ure po tem veselem dogodku je srečal župnika na poti. Ves vesel mu je zavpil že od daleč: „Gospod župnik, krst bo, krst!“

Župnik pa se je takoj spomnil svoje nade polne kuharice in se zadril: „Molči, prekleti liberalci!“

F. Pl.

Slaba kupčija.

Potujoč krošnjar s knjigami: Gospod župnik, želite „Romarja v Rim?“

Župnik: Tam sem že bil.

Krošnjar: Morda „Pot v nebesa?“

Župnik: Tam bom!

Krošnjar: Morebiti pa „Lepoto ženskega telesa?“

Župnik: To že poznam! **F. Pl.**

Potrjeno.

Francelj je bral „Oso“ in vzkliknil veselo: „Ne, ampak „Osa“ je res od hudiča!“

Kmalu nato je prišel mimo kaplan in ga vprašal, kaj bere tako zabavnega. Ko mu je Francelj pokazal list, ga je posvaril kaplan resno: „Ne beri tega lista, ta je od hudiča!“

Satyr.

Dognano.

Učenjaki si še vedno belijo glave, kaj je bil vzrok groznemu potresu v San Francisku in vendar je „Slovenec“ že rešil to težavno vprašanje (v št. 119.). V pismu iz Amerike pravi namreč: „Mesto je bilo prepolno greha in preveč razuzdano: to vsak priznava.“

—tyr.

Ranozrelka.

Šestletna Milica se je šla z mamo izprehajati; v drevoredu sta srečale semeniščnike. Ko so odkorakali vsi mimo, se je obrnila Milica za njimi in vprašala: „Mamica, kaj ne, papani teh so sami fajmoštri?“

—tyr.

Skopljencu.

Trikrat Janez! Z nožem si se, primaruha, v nagli jezi sam naredil za **evnuha**.

Grob ni dosti večji kot potica, kjer počiva — **Tvoja boljša polovica!**